

derfor heller aldrig i de 26 Aar, i hvilket jeg har deltaget i det politiske Liv, indladt mig paa at gjendrive Yttringer, man har tillagt mig, men som paa ingen Maade ere komne fra mig; men naar det ærede Medlem kommer her i Salen og gjentagende tillægger mig saadanne Yttringer, er det min Pligt at modsig ham og forklare, hvad jeg har sagt, forsaavidt jeg erindrer det. Jeg skal slutte med igjen at beklage, at det ærede Medlem ikke har givet mig Anledning til her uoiagtig at udtale, hvad jeg dengang sagde; man vilde da se, at det jeg har udtalt og tænkt paa at udtale, er langt fra noget Saadant, som det ærede Medlem nu lagde mig i Munden.

Schjott: Overfor det ærede Medlem skal jeg kun udtale, at jeg selvfølgelig har anset mig for berettiget til at bruge disse Udtalelser, idet Yttringerne i Referater, jeg har set i Blade, der tilhøre det ærede Medlems Parti, ere refererede saaledes, at det ærede Medlem i Fredericia yttrede: „Kongen er med os“, og at der ikke var noget Usædvanligt, ikke noget Mærkeligt, intet særligt Aparte i, at denne Yttring skulde være fremkommen, finder jeg yderligere bekræftet ved, at en Meningsfælle af det ærede Medlem, en æret Landssthingsmand, paa Hillerødmødet udtalte, at „Kongen kjænde Sine og var kjendt af Sine.“ Naar man sammenholder disse Udtalelser og mange flere, foreligger der i Virkeligheden Udtalelser, som maasse i ubevogtede Diebliske ere slupne ud, men som i alt Fald give et yderligere Udtryk for, at de Herrer antage, at Kongen er med i deres politiske Færd. Hvis det ærede Medlem ikke var kommet med de Udtalelser, som hans eget Partis Blade have tillagt ham, forekommer det mig, at det, da han ikke kan have været ubekjendt med disse Yttringers Strafbarhed, havde været korektest, om han havde fralagt sig dem, og naar han ikke i den lange Tid, der siden er forløbet, har fralagt sig dem, har jeg været berettiget til at antage, at han har brugt dem. Hvad det angaar, at jeg forud skulde have underrettet det ærede Medlem om, at jeg vilde drage denne Yttring frem her, saa forekommer dette mig at være saa naivt, at jeg kun kan sige, at jeg ikke havde ventet denne Naivitet af det ærede Medlem.

Mourad: Det forekommer mig rigtignok, at vi komme ind paa en Afvei ved at ville gaa ind paa dette Andragendes Henvisning til den høitærede Justitsminister, thi vi vilde da her give os af med at kritisere denne Spiefteretsdom, og jeg tror ikke, at det fører

til Noget. Der er her blevet anført, at det vilde være en udmærket Forandring i Stedet for Ordene: „anden fornærmelig Udsærd krænker den Erhbødighed, der skyldes Kongen“ at sætte „forjættelig fornærmer“, men det vilde jo være akkurat det Samme og ikke gøre den allerringeste Forskjel. Naturligvis maa den, der skal dømme, gaa efter sit Skjøn om, hvorvidt Noget er fornærmeligt eller ikke fornærmeligt. Er nu den Yttring, her er brugt, at Kongen ikke staar over Partierne, fornærmelig, eller er den ikke fornærmelig? Dersom man sagde om en Formand i en Forsamling: „Den Mand staar ikke over Partierne“, altsaa med andre Ord, han er partist, saa er det det Samme som at erklære, at den Mand er uduelig til at indtage sin Plads; thi det en Formands Pligt hovedsagelig at staa over Partierne og gjøre Ret og Skjel mellem dem. Det er en Formands Sag og noget Vigtigt, at Tilfældet med Kongen. Man har sagt, at en Konge kan snart være Høire, snart Venstre. Det er ganske rigtigt. En Konge har ene Landets Bedste for Die, saaledes som nu han ser det. Han styrer bestandig hen imod Landets Bedste, og han bruger Partierne som Midler til at fremme, hvad han anser for Landets Vel. Ofte bærer han sig ogsaa ad som den, der maa krydse. Han ligger snart paa den høire, snart paa den venstre Boug, men glemmer aldrig det Maal, hvortimod han styrer. Derfor kan det se ud som om han skifter; thi han bruger Bevægelsen til at fremme, hvad han anser for Ret. Det kan saa hændes, at Kongen undertiden kommer til at ligge temmelig længe paa samme Boug. Naar man seiler Syd paa, kommer igjennem Kvartor og skal omkring det gode Haabs Fjorberg, saa gjør man et uhyre langt Slag til Høire. Man bliver ved at seile og seile til Høire, til Høire Dag ud og Dag ind, til man kommer til Brasilien, til man faar den friske, vestlige Vestrevind, saa seiler man med den. Saaledes kan det jo være, at man ogsaa i Politiken kan gjøre saadant et langt Slag, længe blive liggende paa høire Boug indtil den vestlige, den venstre Vind kommer og fører En i en anden Retning. Naar nu En siger, at Kongen ikke staar over Partierne, siger man, at han ikke har Landets Vel alene for Die, men at han gjør et Partiformaal til sit Formaal: Det er deri, det Fornærmelige ligger, thi det er netop den særlige, den store kongelige Pligt kun at have Landets og Samfundets Lær for Die. Det er derfor fornærmeligt, naar man siger om en Konge, at han ikke staar over Partierne. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at det virkelig er en fornærmelig Yttring, der er bleven brugt.